

УДК 347.440.44

Ольга Вікторівна Шурінова,

курсант 3 курсу факультету № 4 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук, доцент Зайцев О. Л.

ІНТЕРЕС НЕПОВНОЛІТНІХ ЯК УМОВА ДІЙСНОСТІ ПРАВочИНУ

ЦК України вимагає від науковців змін в доктрині умов дійсності правочину, що укладаються фізичними особами. Це зумовлено пом'якшенням вимог щодо правочину та можливістю через інститут набувальної давності легалізувати навіть нікчемний правочин. Нам імпонує точка зору О. А. Пушкіна, який зупинився на п'яти ознаках правочину.

По-перше, правочини повинні вчинятися належним *суб'єктом правочину*

По-друге, правочин повинен бути спрямований на виникнення конкретних, обумовлених тільки ним правових наслідків, тобто *має бути єдність волі і волевиявлення*.

По-третє, правочини мають укладатися за умови *вільної і повної згоди їх учасників*. Воля сторін у правочині повинна бути вільним волевиявленням, позбавлена впливу з будь-якого боку шляхом насильства, погрози, обману тощо.

По-четверте, *зміст правочину не може суперечити цивільному законодавству і моральним принципам суспільства*.

По-п'яте, при укладенні правочину необхідно *обов'язково дотримуватись передбаченої законом форми*, якщо порушення цієї форми тягне за законом визнання правочину недійсним.

Пункт 6 ст. 203 ЦК України легально передбачив нову, шосту, умову дійсності правочинів:

По-шосте, *правочин, що вчиняється батьками (усиновлювачами), не може суперечити правам та інтересам їхніх малолітніх, неповнолітніх чи непрацездатних дітей*. Є. О. Харитонов слушно відніс таку вимогу законодавця до спеціальних умов дійсності правочинів. Ми приєднуємось до такої позиції з наступних підстав.

1. Чітко не вказано про які права та інтереси неповнолітніх йдеться – про приватні чи публічні? Більшість спеціальних нормативних актів, що деталізують вищезгадану вимогу носять публічний характер (Конвенція про права дитини, Декларація прав дитини, закон «Про охорону дитинства» та інші.)

2. Чітко не встановлений суб'єкт, що визначає потреби та інтереси дітей. Навіть ч. 2. ст. 177 СК України припускає дуалізм підходів при укладенні правочинів батьками, оскільки вони вирішують чи можливо врахувати інтерес дитини, яка самотійно проявляє волю.

3. Невідповідність правочину правам та інтересам неповнолітніх є підставою для визнання правочину недійсним. У пункті 2 ст. 224 ЦК України вказано, що суб'єктом звернення до суду може бути *заінтересована особа*.

4. Узагальнюючи цивільні (приватні) права та інтереси неповнолітніх можна звести до наступного:

4.1. Виховання неповнолітніх відповідно до загальноприйнятих моральних засад, піклування про стан їх здоров'я, духовний і фізичний розвиток, навчання, підготовка їх до праці та самостійного життя.

4.2. Надання неповнолітнім допомоги при здійсненні ними своїх суб'єктивних прав та виконання юридичних обов'язків, а також оберігання їх від зловживань з боку третіх осіб.

4.3. Надання згоди на укладання тих правочинів, які згідно з законом діти не мають права укладати самостійно.

5. Здійснення прав та інтересів дітей може зазнавати деяких обмежень, проте ними можуть бути лише ті обмеження, які передбачені законом і необхідні:

- для поваги прав і репутації інших;
- для охорони державної безпеки, громадського порядку (order public), або здоров'я, або моралі населення.

Одержано 20.04.2017

УДК 342.922

Ярослава Андріївна Долинна,

курсант 2 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук, доцент Ясечко С. В.

ПРОБЛЕМА ЗАХИСТУ ЧЕСТІ ТА ГІДНОСТІ

У сучасних умовах в нашій державі виникла проблема щодо захисту прав і свобод людини, так як це є однією з домінантних складових суспільного прогресу. Справжній прогрес неможливий без належного забезпечення прав і свобод людини, у тому числі права на честь, гідність і ділову репутацію.

Щоб вирішити цю проблему, насамперед треба розуміти взагалі, що таке «честь» та «гідність», а також якими законодавчими нормами вони регулюються.

Українське законодавство не роз'яснює такі поняття як «честь» і «гідність», їх визначення надається вченими, які працювали в науці цивільного права, а саме вивчали це питання.

Честь у доктрині цивільного права роз'яснюється, як соціальна оцінка особистості, що формується у процесі її суспільного життя, діяльності і спілкування. Можна сказати, що зі словом «честь» пов'язується оцінка суспільством моральних та інтелектуальних особливостей людини.

Гідність – це внутрішня самооцінка особистості своїх ділових, моральних та інших соціальних якостей, а також його властивостей, здатностей та